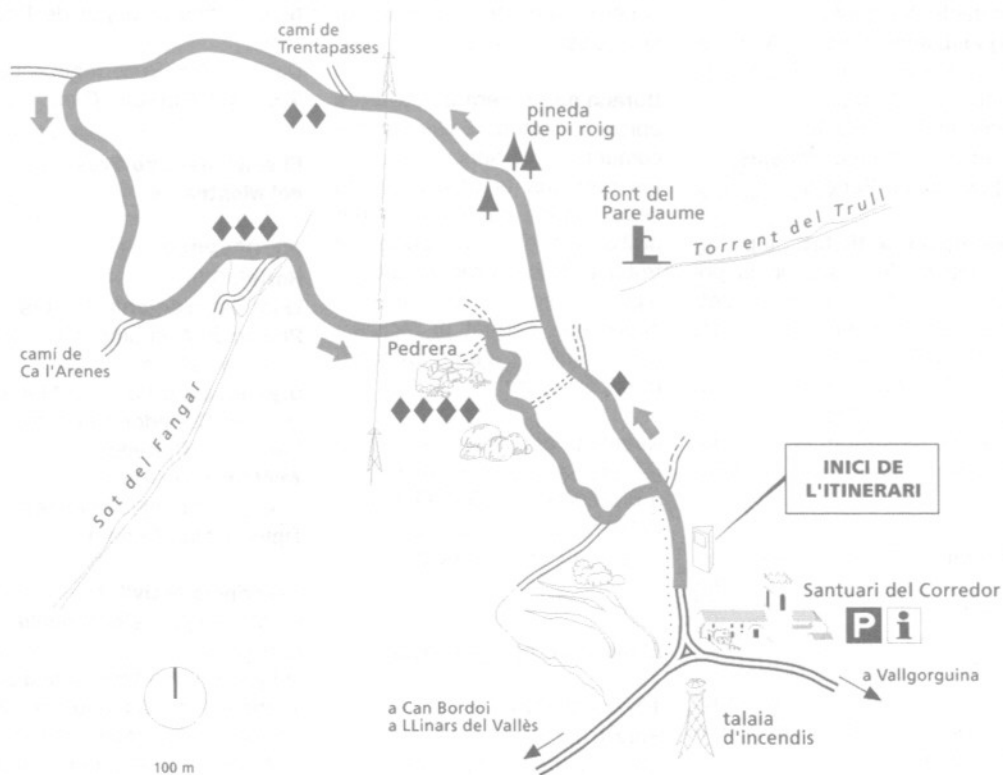


CONEIX EL PARC!

RUTA A PEU

La plana del Corredor



Longitud: 2.250 m

Durada: 45 minuts

Dificultat: passejada fàcil i agradable per camins amples i corriols de pendent suau. L'itinerari és senyalitzat amb fites verdes destacades amb color groc.

Recomanacions: exclusiu per a viants i recomanable per a tots els públics. Cal mantenir la tranquil·litat de l'entorn i no llençar deixalles de cap mena.

Des del senyal d'inici del recorre-

gut, podem gaudir d'una bona perspectiva del Santuari amb la talaia d'incendis al fons. Destaca la torre quadrada del campanar, rematada per merlets i amb quatre elegants gàrgoles.

El santuari, edificat el segle XVI damunt d'un temple anterior, sempre ha estat molt visitat pels pobles de la rodalia, tant del Maresme com del Vallès. Té gran tradició l'aplec del Dilluns de Pasqua juntament amb els altres tres que s'hi fan al

llarg de l'any: el de Dosrius, el de Canyamars i el de Tardor.

Des d'aquest punt podem contemplar, a llevant, el Montnegre. El massís veí, de relleu més abrupte i una alçada màxima de 773 m, fa honor al seu nom i se'ns apareix cobert de bosc fosc i espès.

Agafarem la pista que travessa les àmplies feixes que envolten el Santuari i penetrarem al bosc pel camí indicat amb una fita.

La pineda de pi pinyer

El pi pinyer és un dels arbres més abundants d'aquestes muntanyes. El distingim d'altres pins per la forma de la capçada, arrodonida i en forma de copa. Els seus pinyons són comestibles i objecte d'aprofitament forestal.

Les pinedes de pi pinyer, molt esteses al Corredor, són una etapa transitòria en l'evolució del paisatge. Les vinyes, les pastures i els camps, en ser abandonats, són colonitzats pels pins.

A la llarga, però, sota els pins es creen les condicions idònies per a la instal·lació de l'alzina, que necessita ombra i un bon sòl per prosperar. Els pins, necessitats de sol, difícilment germinen quan els arbres s'espesseixen i el bosc és ocupat progressivament per plantes pròpies de l'alzinar. Durant molts anys, però, subsisteixen els pins vells de grans dimensions damunt un estrat d'alzines i arboços d'alçades més modestes, tal i com es pot observar a la clariana on ens trobem.

Si continuem endavant, deixarem a l'esquerra una pista ampla per submergir-nos en el bosc espès que, a vegades, cobreix totalment el nostre camí. Comencen a aparèixer plantes característiques d'indrets més frescals com ara roures o algun grèvol. El sotabosc és dens amb brucs a les clarianes i marfull, arbust d'amples fulles molt abundant als racons ombrívols.

Després de passar per un clap de pi roig, de capçada cònica, amb fulles i pinyes més petites que els pinyers, l'itinerari creua la línia elèctrica. Si ens enfilem al peu de la torre, on el bosc ha estat estassat, disposarem d'una bona panoràmica del majestuós massís del Montseny, que s'alça al Nord.

Els dominis del senglar

A mesura que el bosc es fa més

atapeït i intransitable, esdevé l'ambient adequat per al mamífer més gran que viu en aquestes contrades: el porc senglar. Si ens fixem bé, podrem descobrir a les vores de la pista les seves furgades. El senglar, d'aspecte primitiu i pelatge llarg i resistent, està perfectament adaptat per moure's en boscos espessos.

El temps plujós afavoreix el creixement dels bolets. Si l'època és favorable en veurem de moltes menes. Entre els comestibles més apreciats hi ha el rovelló i el pine-tell, que creixen prop dels pins. Sota les alzines es fan més abundants el carlet i el rossinyol.

Una vegada l'itinerari s'ha apropat al punt més alt del massís del Corredor (657 m), s'inicia un descens suau fins a la capçalera del sot del Fangar.

El sot del Fangar

L'ambient més frescal i humit es reflecteix clarament en la vegetació. Molses, falgueres, roures i altres arbres caducifolis, com el cirerer i el trèmol, sovintegen enmig de les alzines en aquesta raconada ombrívola. Diverses plantes enfiladisses utilitzen els arbres com a suport per cercar la llum del sol i donen al bosc un aspecte selvàtic i feréstec.

Tornarem a travessar la línia elèctrica i agafarem un corriol que tomba a la dreta del camí principal per arribar fins a una petita pedrera, on farem parada.

La pedrera

Les muntanyes del Corredor s'alcen damunt un gran bloc granític. El granit és una roca aparentment dura i resistent que, en ambients humits i amb temperatures benignes, es descompon i esdevé un mate-

rial tou de textura sorrenca anomenat sauló. La disgregació del granit al llarg de milers d'anys ha originat el relleu suau d'aquestes terres cobertes d'un gruix considerable de sauló. En alguns indrets, com en aquest on ens trobem, l'erosió dels materials saulonencs ha deixat al descobert la roca mare, que apareix en forma de grans boles o blocs arrodonits.

On les masses rocoses són prou importants, l'explotació del granit per fer llambordes i altres peces per a la construcció va ser rendible cap a la meitat del segle XX. Encara es poden veure els talls a les roques i els efectes de l'escarpa dels picapedrers.

Observant de prop un bocí de granit, veurem els minerals que formen la roca: cristalls de quars i mica negra agregats per un ciment blanquinós de feldspat. Quan l'ambient i el pas del temps desfan aquest ciment, els cristalls de quars i mica s'alliberen. Arrossegats per l'aigua de pluja, els rials i les rieres els condueixen fins al litoral, on aporten sorres a les extenses platges del Maresme.

Tornarem a agafar el sender que, fent giragones dins el bosc, voreja petites formacions granítiques fins retornar-nos a les feixes del Santuari, on havíem iniciat l'itinerari.

Xarxa de parcs

